Download from:aghalibrary.com

بسم الله الرحمن الرحیم

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:	څه د خدای کارونه دي
لـــــــیکوال:	مـحمد نعیم وردګ
برېښنالیـك:	www.naeem.afghan@gmail.com
مخ پاڼه(فسبوك) :	نعیم جان بوډا
آنلاین چارې:	انجنیر صفت الله (فضلي)
د لیکلو کال:	۱۳۹۷ هـ . ش

ناول

دجمعې په ورځ به اکثره وخت کارت سخي زيارت ته تللم؛ کور ته مو لنډه دی، کوم مصرف مې نه پرې راتلو، نو په همدې اساس دا ځل هم دجمعې ورځ وه، تر کړکۍ مې وروکتل، په زيارت کې او زيارت ته څېرمه سمه ګڼه ګونه وه، زانګوګانې پکې ګډېدې، دماشومانو چغو پوغ و، سم دلاسه جګ شوم راساً ور روان شوم. بلاخېره زيارت ته ورسېدم، لږ هاخوا دېخوا مې سترګې وپولې، نور مستقيم لاړم په پورتنۍ سپاچه (برنډه) مې دسمال رالاندې کړو، کرار کېناستم، اکثره خلك فاميلي راغلي و، فرشونه يې هوار کړي و، ديګونه (پخلي) يې کول، چا هندوانې، خربوزې چاق کړې وې، ما هم مبايل راويستلو يو ملګري ته مې زنګ وکړ؛ له بدمرغه مبايل يې بند و، کني زړه مې و، چې را ويې غواړم، يوه هندوانه، مندوانه به موږ هم وخورو؛ خو دا چې

تنها پاتې شوم، څو دقیقې نور هم ناست وم، بلاخبره زړه مې تنګ شو، راپاڅېدم، له دوه، دريو سپاچو رانښکته شوم؛ په څلورمه دیوه ګلدان ترڅنګ، دپیپسي دبوتلو او بسکوټو دکاغذونو مینځ کې یو غټ سامسونګ ګلکسي مبایل پروت و، زر پرې ورټيټ شوم دیو بسکوټ دکاغذ سره جوغت مې راپورته کړو، د اوړي د دسمال سره مې پېچلی لاس کې غلی ونیولو نور مې ونه کتلو چې روغ يې که خراب وېرېدم څوك دعوه پرې راونکړي، مستقیم ورسره راروان شوم دزیارت له ګنې ګونې را ووتلم، بهر دهدیرې منځ کې چې زموږ دکور لار همداسې پکې راتېره وه، غلی، غلی مې لږ، لږ وکتلو منځنۍ بټنه مې يې کلیك کړه صفحه يې روښان شوه، خو په داخل کې يې دنورې لاسوهنې لپاره رمز غوښتلو؛ واپس مې يې صفحه خاموش کړه، نور مې نو کرار دا دبغل جیب کې ورخوشې

کړو، سخت ورته خوشحاله شوم ځکه چې له یوې خوا مې تیار یو غټ مبایل ته ضرورت و، خپل مې نور له کاره لوېدلی و، او له تاسو یې څه پټه د اخیستلو پیسې مې یې هم نه لرلې، بلخوا که فکر موکړی وي، دامندلي شی هسې خوشحالي لري، خلاصه کور ته مې راورسولو، سم دم مې دکمپیوتر سره وصل کړو؛ رمز مې یې پرې والوزولو. د رمز د له منځه وړلو سره سم، په سکرین زما په سن دیو ښایسته زلمي تصویر رامخ ته شو، بیا مې کردیت پکې وکتل (۴۱۲) افغانۍ پکې وې، دا یې لا بله خوشحالي شوه، پسې پیام پاڼې ته لاړم دانترنټ معلومولو په پار (۷) مې (۳۴۴) ته واستول؛ واپس پیام راغلو (۲۴۰۰ ام بي) انترنیت هم پکې و، ها خوشحالي څه وه، چې دا یې لا بله شوه، له دې هر څه نه په دې خبره ډېر خوشحاله شوم، چې دغریب سړي نه دی، تر څو زړه یې پسې وخوږېږي، یا بل

وانخستلی شي، ځکه غریب سړی مبایل کې دومره کردیت او انترنت نشي اچولی، نور له پیام پاڼې راووتلم؛ چې کتل مې فسبوک هم خلاص ترې پاتې وو، ډیټا مې پرې راچلانده کړه؛ ایډي یې د (یونس افغان) په نوم وه، ټوله ایډي مې سر تر پایه چک کړه؛ ډېر باادبه؛ دیني، هر اړخیزه علمي او معلوماتي پوستونه یې کړي و، پوستونو ته په کتو یې ډېر شریف، له انسانیت مالامل انسان ښکارېدو، واقعاً، وجداني نارامتیا یې راوچوله، زړه کې مې لړ لړ دا خبره وګرځېده: چې مبایل مې یې واپس ورته سپارلی وای، داسې شریف؛ او هېوادنۍ مینې ته ژمن انسانان باید زما له لاسه خپه نشي.

په همدې فکر؛ فکر کې له فسبوک راووتلم، ګالري مې راخلاصه کړه؛ یو څو ویډیوګانې، دوه، درې یې دعبدالله مقري، یوه دوې دنغمې او همداسې یوه یې دلطیف ننګرهاري، هغه میهني ویډیو پکې وه چې

وايي، (لولفه شوم اور مې واخيست...... اې بچيانو ستاسو کور افغانستان يم...) نور له دې پوښې هم راووتلم د عکسونو پوښه مې راوسپړله، زرګونو عکسونه پکې و، ډېری يې دنظامي کسانو و؛ خپله يې هم ډېر عکسونه په نظامي ينفورم کې اخېستي و، ځينو کې تنها؛ ځينو کې دملګرو سره ولاړ، او همداسې دپوهنتون نه دفراغت په خولۍ او چپنه کې دجشنوارې د دورې په انفرادي، او همصنفيانو سره په جمعي توګه ئې ډېر عکسونه اخيستي و؛ پسې راتېر شه ډېر نور دغيرې نظاميانو؛ ښو ښو منظيرو؛ ګلانو، حيواناتو... عکسونه پکې ځای په ځای و، خو ددې ټولو سربېره يوه پوښه کې ځانته تقريباً دېوې پنځه ويشت ،دېرش، کلنې ښځې شپږ، اوه عکسونه و؛ څلور يې په يوازې ځان اخيستي و، په دريو نورو کې يو ببرسرى سپين پوستى ماشوم هم ورسره دى، په يوه عکس کې ورسره ناست دى،

بل کې ولاړ دي، او همداسې دریم کې یو بل ته غاړې وتلې، داسې تصور ترې کېدو چې مور به یې وي، دا ماشوم به هم خپله همدا دمبایل صاحب وي، ځکه چې یو خوا له کاغذي سابقه عکسو اخېستل شوي عکسونه و، بل خوا دفسبوك په بګروند لمړي نمایش کې یې هم درې ځلور عکسونه له همدې عکسونو ځای په ځای کړي و، نور والله علم.

خلاصه مبایل مې هر اړخیزه چك کړو، ددې سربېره چې بنه نوی، اصیل او قیمتي سیټ دی، لکه څنګه مې چې مخکې یادونه کړې، دکرېډتو، انتریت، هم ډك دی، د (٦٢ جی بي) حافظې له پاسه؛ یو(٨ جي بي) میمري کارد یې هم درلود. نور مې نو بېغمه خپلې استعفادې ته واچولو، دده فسبوك مې هم ببخي پکې بند نکړو، خپله ایډي مې په بل فسبوك افشن کې خلاصه کړه، څو ورځې ووتلې، هره ورځ به مې یو نوي نوي داسې څه پکې لیدل، چې روح ته

یې پوره ټکان ورکو، دې ته یې هڅولم تر څو یې مبایل واپس خپل صاحب ته تسلیم کړم، خو خیر په همدې شان څو نورې ورځې هم تېرې شوې؛ اما تر دې دمه هیچا زنګ پسې ونکړو، نور دا فکر هم راته پیدا شو؛ چې صاحب یې، ولې زنګ نه پسې وهي؟ مړ نه وي، تصویرونو؛ او فسبوکي افکاروته په کتو یې دمرګ لایق خو نه دی، خدای ج دې نه کړي.

لنډه دا چې میاشت تېره شوه لا یې هم چا پوښتنه ونکړه؛ نور نو زه هم په دې شوی وم، چې هر څنګه وي، باید ددې سړي معلومات وکړم؛ که ژوندی وي، مبایل به یې ورته تسلیم کړم؛ په همدې نیت ګوشۍ کې دشمارو په لټه شوم؛ یوازې دوې شمارې پکې ثبت وې، یوه مې ونیوله خاموش وه؛ بله مې ونیوه دې هم زنګ نه تېرو.

فسبوك ته مې يې فام شولو؛ قصد مې وکړ چې په اړه يې دده په خپله ايډي کې يو پوست وکړم شايد فسبوکي ملګرو کې يې په اړه چا ته معلومات وي، واپس ووېرېدم فکر مې: هسې نه د ځان لپاره څه جنجال جوړ کړم.

خلاصه زړه نا زړه مې يې فسبوك ايدي کليك کړه، له راخلاصيدو سره سم کړنګ؛ کړنګ شو، دوه درې مسېجونه ورته راغلل؛ دا دوه يې هسې طنزي تصويرونه و؛ دريم مې راوسپړلو چې کتل مې د (سياره حيا) په نوم يوې نجلۍ ليکلي و:

(ـ يونس جانه! تاخو هېڅ ونه وېل؟)

د سيارې له آدرسه را استول شوې دې خبرې ته مې سودا شوه پورته پسې ورتېر شوم چې کتل مې، دوه مسېجونه يې نور هم کړي و، دلمړي يې له مياشتې زيات وخت وتلی و؛ خپله دمبايل صاحب هم لوستی

و، د دوهم بیا (۱۵) ورځې وتلې وې دا نو بیا بې لوستو پاتې وو.

په لمړي مسیج کې یې لیکلي وو:

- یونس جانه سلام!

تر هر څه مخکې هیله ده، کامل صحت، او روحي سکن ولرې.

پس له سلامه باور وکړه کالونه کېږي غواړم دا خبره درته وکړم، خو بدبختانه له یوې خوا پښتني حیا اجازه نه راکوله جرات مې نه شوای کولی، له بلې خوا داسې الفاظ نه و، او نه مې اوس پیداکړي چې اکلً ستاسره له سرشاره لېونۍ مینې مې، څه ناڅه خو دهر ذربان سره تاپسې د زړه ناره مې درباندې اورولې وای.

تر څو تاسره تړلو نړۍ، نړۍ رنګینو هیلو یو تت انځور خو مې درته ښکاره کړی وای.

تر څو، یوه اندازه تاته د اندام، اندام؛ رګ، رګ لوړه تنده مې درته ښودلې وای، او...

په پای کې دهمدې دریو ټکو په کارولو سره یې مسیج را استولی و، نور یې څه نه و لیکلي.

ما هم ګوته پرې کش کړه، دا صفحه مې پورته تېره کړه، د دوهم مسیج په لوستلو مې پیل وکړو،

په دوهم کې یې لیکلي و:

- یونس جانه بیا سلام!

ځواب ته مې دي دوه سترګې څلور شوې څلور اته شوې اته شپاړس، اما بدبختانه رامعلوم نشو، خو اوس په دې فکر یم، شاید مسیج مې دې لوستی وي، مګر هسې خبره دې ګڼلې وي، یا یې نورو

فکرو ته وړی وي، ځکه چې نن سبا، بل خصوص ددې اجتماعي رسنیو په دوارن کې دا دمینې خبره دچل ول مکارۍ، مادي او معنوي مفادو دترلاسه کولو مقوله آله ګرځېدلې.

خو هیله کوم ما دهغه خلکو له جم نه مه شماره، زه مې دخپلې خبرې د رښتینولۍ، کامل اخلاص او ثبوت لپاره ستا هر سوال، هرې غوښتنې ته تیاره یم، همداسې ستاسره د واقعي مینې او نورو نه دجداولي په خاطر د یو وړکی ثبوت په حیث وایم: - زه ځکه نورې نجینې غوندې، ستا په ښه ځوانۍ، ښایسته وېښتو، قد قامت، ملك او شتمنۍ نه یم مینه، چې ته ما تقریباً دیرلس کاله له مخه لیدلی یې هغه وخت وړکی ماشوم وې دګیرې میرې دې نوم نه و، ویښته دې بې ترتیبه غټ و، د میاشتو خیرن ببر سر، زړې جامې دې په تن وې، یعني دمینې درباندې راتلو هیڅ درکې نه و، همدارنګه

اوس مې دې هم له يونيم فسبوکي انځور پرته، نه ته ليدلی يې نه مې دې ځواني ليدلې؛ نه مې دې موټر، بلډينګونه، او نه معنا راته لري، نه اړتيا ورته لرم.

طبعاً اوس به دا سوال درته پيداشوی وي، چې نه دې ليدلی يم، نه مې دژوند له نورو برخو معلومات لرې، څنګ امکان لري چې څوك دې بيا د چا سره دومره مينه ولري؟

سوال دې پوره په ځای دی، ځواب کې يې وايم:

– که ياد دې وي؟ دولس ديارس کالونه له مخه چې وړکی ماشوم وې، که څه هم هغه وخت زه له تا وړکی وم، دومره نه پوهېدم؛ خو را وروسته، وروسته چې پوهېدم، په هغه وړکي ځان چې تا له کوم غيرت، جرات، هوښياري نه کار واخيستلو زما

دپلار له جنسي تيري دې ځان وژغورلو، هغه ورځ تا يوازې ځان ونه ژغورلو بلکې زه دې هم بوته درپسې ماته کړم، په همغه غيرت، جريت او هوښياری دې مينه يم، دا ستا دمينې يو ځينځير دی چې بند په بند دې پرې تړلې يم، شرنګېږي.

دوهم اوس د فسبوك له لارې په انځورونو کې دنظامي دريشی په مټ له رتبې (نښان) قدرت وينم، يعني نن دې زما د پلار، په وړاندې.

دمور سره دې دشوي ظلم دعاملينو.

ستا دکور، ځمکو دغاصبينو او همداسې نورو هغه ځناورو په وړاندې چې ستا له ناتوانی، بېکسی، مظلومی نه په استفاده يې په تا او ستا په ماديانو، معنويانو ځناورنه حملې وهلې، دټولو په وړاندې دې دغچ اخيستلو په پار هر څه وس کې شته، اما ستا صبر او حوصيلې ته صد سلاممم، دا په دې

وروستيو دوه، دونيمو کالو کې ستا دمينې دوهم غشی دی، چې پورې ورې رانه وتی.

خلاصه په تهوله معنا دې له معنويته، متثره، يم، لکه مور ته دتي خوري

ماشوم غوندې مې دخنګ ته زړه درکېږي، هيله، هيله، هيله کوم ناهيلې مې نکړې.

(په درنښت، دځواب په اميد.)

مسېج همدومره و، لکه مخکې مې چې يادونه کړې زه يې هم په موبايل کې بېلو بېلو فعاليتونو ته په کتلو مخکې له مخکې دځپل انسانيت تر سيوري لاندې راوستلی وم؛ اما (دسيارې) دمسېج په لوستلوه؛ دسيارې خبره زما يې هم ليدو، او بندار ته لکه مور ته دتي خوري ماشوم لېونی اشتها شوه، او بل خوا مسېج کې دسيارې له خوا دده په تېر ژوند کې ځينو ډېرو عجيب او هيجاني خبرو ته

اشاره شوې وه؛ ددې په اړه راولاړو پوښتنو هم دځواب له لپاره دیونس لیدلو ته ښه سم وادار کړم. پخپله ددې سیارې په باب به څه وايي؟ دې خبرې ته مې بیا تر ټولو زیاته تلوسه شوه.

په همدې فکر کې یو ځل بیا مې په ګوشۍ کې ثبت دواړه شمارې داېرې کړې، دتېر په څېر بیا یې هم زنګ تېر نکړ، نور نو داسې کومه سمه لاره نه رامعلومېده تر څو یونس مې پرې پیدا کړی وای.

واپس مې خپله فسبوك ايډي پکې راخلاصه کړله، که څه هم ځان ته مې بار، بار ډاډ ورکولو چې ځه څه پسې ګرځې؟ خو روح نه آرامېدو په همدې شان دوې ورځې نورې هم تېرې شوې، دریمه ورځ د ماسپښين دوې بجې وې نیم غړانګی ویده وم، چې بالښت سره مې لړزه شوه، ور ومې کتل همدې مندلې کوشۍ ته زنګ وو، راپورته مې کړه، د اوکې سره سم مې غږ پرې وکړو:

– بلې!

مقابل کس غبږ وکړو!

– سلام وروره ښه يې؟

– شکر دی، ته ښه يې؟

– هو شکر زه هم ښه يم! يوه خبره مې درته کوله که په قهر کيږې نه؟

– نه ولې مهرباني

ويې خندل بيا يې ووېل:

– همدغه سيمکارت چې زنګ مې پرې در کړی، سره له ګوشۍ يوه مياشت مخکې رانه ورك شول، فکر کړم تا پيداکړې؟

– هو!

خندا کې يې وويل:

– ښا، څنګه واپس يې راکوې کنه؟

– نه!

– ټوکې کوې که رښتيا وايې؟

– څه ملانصرالدين درته ښکارم؟

د نرمې خندا غږ يې راغلو، پسې زياته يې کړه:

– ښا، ځه نو مبايل دې ستا وي، اما يوه ځواني وکړه!

– څه؟

– شايد ليدلي دې وي، ګالرۍ کې مې د ملګرو عکسونه دي، چې اکثريت يې اوس شهيدان دي، دا هم په هر حال په يوه پوشه کې مې د مور يو اووه، اته عکسونه دي، ته باور وکړه ټوله زندګي مې همدغه عکسونه دي، له هر طريقه چې کولی شې، د

واتساف؛ وییر، مسېنجر او یا هم له بلې ممکنه لارې که راته ودې لېږل تول عمر به دې دعاګوی یم.

ورغبرګه مې کړه:

- رښتیا؟

- هو، قسم ده!

- سمه ده دا کار کوم، اما په یو شرط!

دخندا سره مکس یې ویل:

- څه؟

ومې ویل:

- ادرس درکوم همدا اوس به په موټر کې راخېژې شپه به ماسره کوې، البته په دې شرط چې قسم به هم سر له همدې اوسه راسره کوې، دسیارې په اړه، او سیارې چې ستا په تېر ژوند کې کومو خبرو ته

اشاره کړې هېڅ به نه رانه پټه وي نه به ذره دروغ وایې!

دلته نو سرې ښه سم وخندل، بیا یې ووېل:

– ته به ښه جنت ته ولاړ شې داسې ته خوږ ګوتو خلك نیسه، آورې؟

په خندا مې وروګرځوه:

– هسې مې تلوسه شوې، ستا نه دا کیسه غواړم، اما ډاډ درکوم چې داسې فرض کړه لکه دېوال ته دې چې کړې وي!

خلاصه له ډېرو دلیلونو ملیلونو وروسته مې قانع کړ، وېل یې:

– آدرس راکړه!

– اوس چېرته یې؟

- پلڅرخي کې!

- ښا ، ښا صحيح، سينما پامير ته راشه له هغه ځای نه د کارته سخي موټر راځي په يوه کې راوخېژه، زه په استادګاه درته ولاړ يم، همدې شمارې سره تماس کې اوسه.

څه سر مو در خوړوم، يو دوه ساعته وروسته تقريباً ماښام و، چې راورسېدو، له يو تونس موټر نه ښکته شو، سم دم مې وپېژندو، خو لږ شکمن ځکه شوم چې لاس کې يې يوه هندوانه نيولې وه؛ ماويل: هسې نه ددې کورو څوك وي، يوه لهذه مې صبر ورته وکړ، چې دی دسرك په څنډه ودرېدو، هاخوا دې خوا يې وکتل بيا يې مبايل ته لاس کړ، نور مې شك ورك شو، پرې ور روان شوم؛ دده هم چې سترګې راباندې ولګېدې موسك شو، هندوانه يې چپ لاس ته کړله، ښی لاس يې دغېږو لپار خلاص

کړ، بلاخره ستړي مشي مو وکړه، له پوښتنې وروسته یې وویل:

- کاشکې ستاسو کور بل ځای وای، ددې ساحې نه مې سخت بد راځي!

- ولې؟ دا خو بد ځای نه دی؟

په خندا شو، ویل یې:

- یوه میاشت مخکې راغلی وم، دومره ستونزې راته ترې جوړې شوې، کنې مخکې مې ډېر خوښېدو.

په دې خبرې سره یې زه هم وخندوم؛ بیا مې وویل:

- دا هندوانه دې، ولې اخېستله زموږ کور له سرک نه لرې دی، اوس یې څوك یوسي؟

ویل یې؟

– زه يې وړم!

بيا مې ورته وويل:

– کور مو هم نور څوک نشته، زه تنها يم، زما بده ايشي!

په خندا کې يې راغبرګه کړه:

– څه خير زما ورسره جوړه ده، د ډوډۍ نه پرهېز يم، همدا به خورم!

خلاصه په همدې ګپ، ګپ کې کور ته ورسېدو؛ مخکې له دې چې مهمانخانې ته ننوځي، مخ يې راوړو، وېل يې:

– وبښه که تکليفېږې نه، لږ د اودس کولو اوبه راکړه، دا لمونځ به وکړو.

اوبه مې ورکړې اودس او لمونځ يې وکړل، بيا مې

چای ورته راوکړو؛ دچایو په سر مې پوښتنه ترې وکړه:

- ولې دې دومره پس زنګ پسې ووهلو؟ دا مبایل خو ما تقریباً یوه نیمه میاشت له مخه پیداکړو؟

په ځواب کې یې ویل:

- ما ټول تحصیل نظامي برخه کې کړی ؛په همدې تړاو اوس د سرحدي پولسو په لیکو کې دعاجل کمك قوې افسر یم؛ دسرحد په هر برخه کې چې وضعه اصطراري شي هغلته دکاپي اندازه سربازنو او مهماتو سره ځان رسول زما مسولیت ده؛ هغه ورځ زه او څو نور ملګري مې کارته سخي زیارت ته په چکر راغلي و، چې له وزارت نه یې زنګ راته وکړو، وېل یې:

- په ډیورینډ کرښه د افغان او پاکستاني ځواکونو تر منځ جګړه رامنځ ته شوې اوس هم دوام لري،

ددي خبرې په اورېدو سره بس موږ هم عجلې واخیستلو، منډې منډې شوې، مبایل رانه رالوېدلی و، زه سیده ولاړم سرحد ته څو ورځې جنګ کې و، خبر شوی به وې؟ دوی هم څو نفر تلفات لرل، موږ هم د دوه زخمیانو سرېېره، د قاسم جان په نوم یو سر تېری شهید ورکړ؛ که څه هم پس له دریو ورځو جنګ بس شو، خو موږ تر یوې میاشتې همغلته د آمده باش په حساب پاتې شو، هلته هېڅ شبکې کار نه کولو چې زنګ مې درته کړی وای نو په دې خاطر.

ومې وېل:

- بنا صحیح ماوېل چې څنګ زنګ نه وهې خدای ج ناخوسته مړ نه وې، په ګوشۍ کې دې هم له دوه شمارو پرته چې هغه هم بندې وې، نور هېڅ شماره نه وه، کني ما زنګ درته کولو!

– هو ربښتیا دا مبایل مې صرف د انټرنیټ لپاره کارولو، نه د بل چا نمبر پکې شته، نه یې بل چا سره نمبر شته!

په همدې کیسو کیسو و؛ چې ورېکي وروور مې دلاس مینځلو ابوه راوړې، لاس مو پرېمنځل ډوډۍ موډۍ مو وخوړه، بیا مو چای را وکړو، ددې دوهم ځل چایو په سر مې اصلي موضع ور واچوله، جیب ته مې لاس کړ، دده خپل مبایل مې راویستلو، پرې راکوز شو، زما په لاس کې یې په دې یوه ګوته کار پکې شروع کړ، ګالري یې راخلاصه کړه، اول یې ها دمور د عکسو پوشه وکتله، بیا یې په دې نورو عکسو زر زر نظر تېر کړو، نور یې له مبایل نه لاس ورتول کړ، وېل یې:

کور ودان چې دا عکسونه خو دې نه دي حذب کړي، مبایل پسې ولاکه په تول ژوند درته راغلی وای مګر...

تر څو یې خپله خبره تکمیلوه په دې وخت کې ور وتکېدو، ور جګ شوم چې کتل مې مور مې هندوانه راتوتې کړې پتنوس مې ترې راوخیستلو د یونس مخ کې مې کېښودو له مخامخ نه زه ورته کېناستم، دکېناسو سره سم یې وېل:

ـ کاشکي دومره ډېره یې نه وای رالېږلې، زه دومره نشم خوړلی؛ ستا خو هسې بده ایشي نه یې خورې!

ومې خندل، ورغبرګه مې کړه:

– هو؛ دا خو ده، اما تا دي چې پرهېز مات کړ، ډوډی دې وخوړه، زه هم نن ستا په خاطر خپل ذوق تر پښنو لاندې کوم، بل دا چې دمېلمه سره ګوتې وهل ثواب لري، خبر به یې؟

دلته نو دواړو يوه وړه خوله خندا وکړه، پسې پيوست څه نورې ټوکې ټکالې شوې، بلاخېر ورته ومې ويل:

- سرېه! تا خو د سيارې په مسيج او کيسو ببخي خاشه اچولې شروع وکړه کني منه که مبايل رانه يوسې.

په خندا شو، بيا يې وويل:

- د مبايل له ورکېدو مخکې دسياره په نوم؛ يو تخلوص هم پسې و؛ اوس مې هير دی چې څه و؛ يو مسيج راغلو په دنده کې وم، نيم او نيمکله مې ولوستلو، تر څو مې دصحيح لوستلو کاپې وخت ورته پيداکو مبايل مې ورك کړو؛ هر څه پکې ولاړل، ته صبر اوس يې وګورم چې څه يې ويلي بيا به پرې وغږېږو.

لاس یې ور وغزو د دوارِو تر منځ په پوښتنې ایښی مبایل یې ورجګ کړ، دمسیجونو په لوستلو یې شروع وکړه؛ ما دا بل لور ته ځنګ ووهلو، چای مې راواچولو، خاموش کیناستم تر څو مسېجونه ولولي، یو وخت مې کتل چې مبایل یې واپس په همغه خپل ځای کېښود، رنګ یې تك تور شو، ټول سوروونه یې ګډه وډ شول، حتا غږ یې هم تغیر وکړو.

په خندا کې مې ورته ووېل:

- لکه چې تر اوسه دې مینه نه وه کړې، لمړۍ ځل دی چې دیوې نجلۍ له خوا داسې غږ آورې، ځکه یې دومره تاثیر درباندې وکړو؟

- نه دغه خبره نه ده!

- ښا، نو بيا له ما وشرمېدې په ځينو رازونو دې چې سيارې رابرسېره کړي؟

- نه، دغه خبره هم نه ده!

- ښا، خی بيا نو ولې دومره تور او شين واوښتې؟

- يعني کيسه غواړې، نه مې پرېږدې؟

- هغه د ورځې مبايل کې راسره کړی قسم دې که درته بې معنا وي؟ مه يې کوه!

دلته مې بيا لږ راموسکی کړ.

ويل يې:

- د سيارې مسېج ته په کتو پوهېږم چې ته له ما دکومو، کومو پوښتنو ځواب غواړې، خو ددې ټولو پوښتنو ځواب کې دې زه، يوه وړکۍ کيسه کوم

انشاءالله په نوبت نوبت به دې هره پوښتنه پکې ځواب شي ته صرف غوږ شه!

خبره داسې ده چې زه د (...........) ولایت(........) ولسوالۍ او (..........) کلي دپلانکي زوی یم، دپنځو کالونو په عمر وم، پلار مې یوه چاودنه کې خپل ځان له لاسه ورکړو، بدبختانه یتیم شوم، یتیمي هم خیر بلا پسې ددې وطن په هرو لسو ماشومانو کې یو، دوه یتیمان دي، اما زما تر ټولو ستره بدبختي دا وه، چې په داسې یوه کور، کلي، داسې یوه محیط کې یتیم شوم، که څه هم ځانونه یې مسلمان ګڼل خو کړه وړه یې په تمامه معنا هغه د (لوط ص) دقومیانو و؛ یعني لواطت، زنا، غصب، وژل، ځورول او همداسې نورې هره مردار خورګي پکې دمېړنو خلکو خاصه او ویاړ ګڼل کېدل، نه یې له الله ج ذره وېره درلوده؛ نه یې دشرم او حیا په نوم څه پېژندل؛ څه سر دې در خوږوم؛ تر څو مو دپلار له

ویر نه سترګې وچې دي په مور مې یې منګولې خښې کړې؛ مشر، مشر کاکا مې نکاح کړه په داسې حال کې چې زما مور دده د کشرۍ لور همزولې راتلله، سینږیرې وو، لنډه یې دا چې له مور نه یې هم په ژوند یتیم کړم، نور مې مور دکاکا دکور مینځه شوه، او همداسې زه یې مریې دواړه د کاکا، دکاکا دمشرې ښځې، زامنو، لورګانو، میلمنو، غواګانو، پسونو، ځمکو په خدمت کې شپه او ورځ سر په تلاق اوښتو، که ځه هم یوه کور کې اوسیدو، خو ما او مور مې په دریو ځلور ورځو کې دیوې، دوه صحیح خبرو موقع نشوی پیداکولی، ها کیناستل؛ ځان او جامې راپاکول، یا نور هغه دمور او بچیانو تر منځ راز او نیاز خو په ځای پرېږده.

دا هم په هر حال، مورې دپلار په دوران کې ځان ته کور درلودو، دری ځلور جریبه باغونه ځمکې مو درلودې تر ټولو کاکا ګانو نه مو ژوند او اقتصاد ښه

و، پلار مې د دارعلوم مدير وو؛ ښه معاش يې لرلو؛ ځمکې مو دهکان کاله کولې، بس دالله ج تر رضا قربان شم، کله چې دا پيښنه وشوه، کاکاګانو زما او د مور په شمول مې کور، ځمکې هر څه يې په خپل کورو کې ور متغم کړل، نور به نو صرف دهغه او دغه د ځپړې له وېرې او بچ کېدو په پار شپه، ورځ په هغه خدمتونو چنګاو وم، چې زما له توان نه به ډېر درانده وو؛ او همداسې مور مې هم، لکه څنګه مې چې پورته يادونه وکړه، دلته تنها زموږ کورنۍ داسې خدای ناترسه نه وه، عام ذهنيتونه همداسې وو، دکلي نورو خلکو هم چې څنګه استفاده رانه کېدله کوله يې، او دا تنها زما حال نه و، دلته دهر يتيم، کونډه، بې کسه، بې وسه لپاره ځمکه سور تنور وه، په همدې اساس د خپلې کورنۍ سربېره دکلي له اکثريت خلکو ډېرې پستې ډېرې بدې، خاطرې لرم؛ چې دهغې ټولو کمه، کمه

يادونه هم شپو شپو وخت ته اړتيا لري، تر نورو به تېر شو، ددې ټولو له نمونې به دسيارې دپلار کوم چې مسبج کې سيارې هم اشاره ورته کړې، درته وکړم.

يوه ورځ مې دکاکا دوهم زوی پيسې راکړې دوکان ته يې په سيګريټو پسې ولېږلم؛ ولاړم سيګريټ مې واخيستل کله چې واپس راتللم په لار کې مې دسيارې پلار وليدو له همدې دوکان نه يې دسودا دروند پيټی راپشاه کړی و؛ د انسانيت، ثواب، مشرانو ته د احترام له مخې مې پيټی ورسره راسپك کړو، دلوبيا او دال نخودو پلاستيکي خلتې مې ترې راوخيستلې، ددوئ کور زموږ له کورنه څو کورنه رامخکې و، کله يې چې تر دروازه ور دننه شوو، وېل يې:

- خلتې په مخامخ سپاچه کېږده، زه وړاندې تېر شوم؛ ده ځای په ځای دحاويلۍ منځ کې خپل

پنډوکی کېښود، دروازه یې ځینځیر کړه، مخکې راتېر شو، چپ لاس اتاق طرف ته یې اشاره وکړه؛ ویل یې:

– ته راشه دلته یو ځه دي، کاکا ته یې دې ور وړه، په غلته اراده یې پوه شوم، له تللو مې انکار وکړو، نور یې لاس راواچولو په زور یې کشکوم، که ځه هم دی پوخته ځوان و، زه وړکی دولس دیارلس کلن ماشوم وم، بیا هم داللّٰه ج مرسته وه، ډېر وخت مو کشوکیر و، خو اطاق ته یې ننه نه ایستی شوم، بلاخېر اطاق ته تر دننه کولو مې تېر شو، نور یې غوښتل چې همدلته حویلۍ کې خپله شهواني تنده راباندې ماته کړي، خو شکر دلته هم ونه توانېدو، که ځه هم جامې مې یې راوشکولې، موشت، موشت ویښته مې یې لاسو کې وریاتې شول، له خولې او پزې مې سرې وینې روانې وې، اما بیا هم داللّٰه ج مرسته و، په دې اخېر کې چې نور له تیپه هم

لویدلی وم؛ یو موټی ایرې په لاس راغلې دا مې سترګو ته ور وشیندې، دی په خپلو سترګو شو، ما دومره موقع پیداکړه چې د دروازې ځینځیر مې پکې خلاص کړو، ترې راوتښتوم. نور نه یم پوه چې سیاره چېرته وه، له کومې خوا یې لیدلی یم؟ مخامخ د بالاخانې کړکۍ وې، کېدی شي له بلاخانې یې زموږ سیل کړی وي، اما کله چې کور ته ولاړم ددې سربېره چې ډېر ځنډ مې کړی و، جیب کې مې سیګریت هم مات شوي و، ددې جرم په مقابل کې بیا دلته دکاکا زوی ډېر بې رحمه ووهلم.

(دشهادت ګوته یې راته ونښودله وېل یې: دا وینې چې کړې، وړه ده؟ دا همغه ورځ د کاکا زوی راماته کړه، بیا صحیح جوړه نشوه)

پسې زیاته یې کړله وېل یې:

ـ خلاصه لکه ښتګه مې چې مخکې هم یادونه وکړه دسیارې دپلار کیسې ته ورته حتا تر دې هم توري بدرنګه لسګونه خاطرې زه دخپل کور او کلي له خلکو لرم، ببنلې مې نه دي، او نه یې ببنم.

دا هم په هر حال، څه وخت وروسته مې کاکا چې زما مور یې نکاح کړې وه، بېخي ضعيفه شو، نور دهېڅ کار نه و، زامن یې نااهله و، هغوئ هم مرسته نه ورسره کوله، همدا و، چې اقتصاد مو بېخي صفر شو، دسمې لوړې سره مخ شو، په دې شپو ورځو کې یوه ورځ یې دهمدې مشر ورور پوښتنې ته یو بل په ده پسې کشر ورور یې راغلو، یعنې دوهم کاکا مې، چې دا به تل په مسافریو کې و، دې چې زموږ اقتصادي خراب وضيت وليدو، خپل مشر ورور ته یې ووېل:

– په (............) ولسوالۍ کې د (...........) کلي ملك رحيم دخپلې مهمانخانې لپاره هر کال یو برابر

ماشوم مزدور نيسي، اوس يې هم زما يو ملګري ته ويلي چې يو بيدار هلك راته راپيدا کړه، نو که ستا زړه وي، دا يونس به ورولېږو، کال وروسته يو نيم خروار غنم ورکوي؟

کاکا مې وويل:

– ولې نه، ورسره وغږېږه چې بل څوك ونه نسي!

لنډه يې دا چې سبا نه، بل سبا يې ور روان کړم، کله يې چې تر دروازه ايستلم، مور مې داسې بې اختياره چيغې وکړې، هر څه به مې هېر شي مګر دمور هغه درد به مې هېر نشي.

بلاخره کاکا مې يې ملګري ته تسليم کړم، يوه شپه مې هلته وکړه سبا هغه سره موټر کې سور شوم تقريبا څلور، پنځه ساعته مزل مو وکړو، لاره کې مو يو ځل موټر هم بدل کړو، له يوه نه بنکته شو، بل ته

وختلو، مقصد قضا ماسپښنین و، چې دملك رحیم کور ته ورسېدو، دکاکا ملګري مې زه ورته تسلیم کړم، خپله واپس را روان شوو، که څه هم ملك صیب د پر ورته ټینګ شو، چې کینه یو چاى وڅښبه، خو ده وېل:

ـ ځم ناوخته کېږي، ددې سړي را روانېدو سخت تاثیر راباندې وکړو، باور وکړه په ډېرو سختو حالاتو کې مې نه دي، ژړلي اما دلته ژړا راغله.

خو په هر حال لنډه یې دا چې دلته مې خپل ژوند پیل کړو' ملك صیب بد سړی نه وو، او همداسې ښځه یې ډېره ښه ښځه وه، دوې، درې شپې خو یې دیو ګلاس پورته کولو هم راته ونه وېل، پس له دریو ورځو یې کرار کرار زما مسولیتونه راته وښودل، د مسولیتونو تر څنګ مې دخپلو بچیانو سره یې جومات ته د درس او لمانځه لپاره دتلو، همداسې

دکور لپاره يې چې استاذ ورته نيولى وو، دبچيانو سره يې يو ځاى چې زما په سن او سال، يا لږ غټ او واړه وو، د درس وېلو وخت راکړو، دا چې په خپل کور کې ببخي ډېر او دراندده کارونه زما په سر وو، دملك صيب په كور كې مې ځان داسې احساسو لكه دوزخي چې جنت ته ولاړشي، د وخت په تېرېدو سره ملك صيب ښه رانه ډاډه شو، زه هم خوشحاله وم، تر كارونو مې اختيار تېر و، يوازيني درد مې په مور روان ظلم، شاخه كارونه، ديو او بل له خوا وهل ټكول، او همدارنګه زما د راتلو په وخت ددې د سوو چيغو ياد و، دې درد نو څلورويشت ساعته كړولم، او دا آرمان به مې هم كوو: چې كاشكې زما له آرامتيا، خو چا خبره كړې واى، اوس به ځان ترې حير وي، ماپسې به زړه خوري، بس په همدې آرمان، دكال دپوره كېدو په انتظار مې شپې او ورځې شمارلې تر څو كاكا مې په مزدورۍ پسې

راشي بیا به زه هم ورسره لاړشم؛ مور به مې ووینم، له خپلې اسوده کۍ به یې خبره کړم؛ نور به ډېر زړه نه خوري.

په دې وخت کې یې یوه غټه ساه واخیسته، بیا یې وویل:

- خلاصه ورځ تر بلې د رانژدې کېدو، مور ته دتلو په امید مې ځان ته ډاډ ورکو، په همدې شان مې نهه میاشتې دملك صیب کور کې تېرې شوې، نور مې نو دوې میاشتې روخصتۍ ته پاتې وې، اخیرنۍ میاشت مې نو ټول روخصت وه، اګر چې دلته هم خپه نه وم؛ نه مې نور خپل کور، کلې ته زړه کېدو، صرف مور مې نو سخته یادېده،

بلاخېره په همدې شپو ورځو کې یوه ورځ د نورو ورځو په څېر دملك صیب د دوه زامنو او یوې لور سره دسهار ټیم درس وېلو لپاره مسجد ته ولاړم،

مسجد ته دداخلیدو سره سم دملك صیب مشر زوی (سردار) چې زموږ تر مخ وو، سلام یې واچولو، دمسجد په تبۍ یو څو کسان ناست وو، سلام یې علیك کړو، وړاندې دېوال ته یو بل سپینږیری ډډې وهلې وه، چې ورته ومې کتل زموږ یو کلیوال و، خدایزده له کومې خوا به راغلی وو، خو په همدې مسجد کې یې مسافرانه شپه کړې وه، ورغلم ستړي مشي مې ورسره وکړه، ده ونه پېژندلم، وریاده مې کړه د پلانکي زوی د پلانکي لمسی یم، نور یې وپېژندلم وېل یې:

– بنا ، بنا شابس ماشاءالله ځوان شوی یې، پلار دې خدای ج وبښه، هغه وخت ته ببخي وړکی وې، پسرلی دې دمور جنازې ته هم درغلی وم؛ ستا پوښتنه مې وکړه، ماوېل زه به دې ووینې، چې وړکی یې، که غټ...

مخکې له دې چې خپل مطلب تکمیل کړي، خبر کې یې ور ولوېدم، زر مې ووېل:

- زما د مور جنازې ته؟

راغبرګه یې کړه:

- هو، ولې کاکا دې (شیردل خان) چې نکاح کړه ستا مور نه وه؟

ددې خبرې تر اورېدو وروسته په ځان نه یم پوهېدلی، که څه هم څه وخت وروسته هغه خلکو راته وېل: داسې چیغې دې وکړې چې درس ته راغلي ماشومان ټول له مسجد نه وتښتول، خو زه په خپلو چیغو هم نه یم خبر شوی، او نه په دې پوه یم چې چا یوړم، خو یو وخت مې چې سترګې وغړولې

شپه وه، دکلی په کلینك کې وم؛ سیروم راته بسته وو، تر لږ څه زیات رابیدارېدو وروسته په همغه شپه کې کور ته راروان شو، ملك صیب او یوه خور یې هم راسره وو، په لار بیا راته دهغه سپینږیري خبره یاد شوه، دا ځل بې هوښه نشوم خو ژړا مې نشوی کنترلولی تر کوره مې په چیغو چیغو زړل؛ په تول ددې ټول عمر کې چې دملك صیب سره مې تېر کړی وو، تش تندی مې یې دځان په وړاندې تریو نه و لیدلی، اما دلته به سخت په قهر شو، بار بار یې دوهلو ګواښ راته وکړو، خو دا چې ماته مې دټولې زندګۍ په میراثه کې یوه مور، هغه هم دظالمانو په غېږه کې ګروګان راپاتې وه، نن له هغې هم خلاص شوی وم؛ حتا جنازې ته یې هم چا نه وم وروستلی، زړه مې سخت درد کوو، په خپله ژړا مې اختیار نه درلودو.

کور ته له رسېدو سره سم زما دحال په لیدو، د ملك صیب ښځې، خور یې، بچیانو یې هم ښه پوره راسره وژل، ملك صیب ډاډه راکولو چې ژاړه مه سبا دې کورته بیایم، ټول دوستان به دې ووینې، ښې ډېرې شپې ورسره وکړه.

دملك صیب دې ډاډګیرنې مې لا په زخمو مالګې و دوروړلې.

په سلګیو سلګیو مې ورغبرګه کړه:

- زه نور هغه کور ته نه ځم؛ که ته مې له خپل کور او کار نه ددایم، لپاره رخصت هم کړې، سرصحرا په غرونو ځم، اما هغه کور ته نه ځم.

ملك صیب ووېل:

- ولې پلار، دکورنۍ نور غړي دې نه یاد ېږي؟

ددي خبرې په کولو سره دی، ملامت نه وو، ځکه چې ما به ددوی په مخکې تل دمور تر څنګ دکاکا نوم هم کاکا نه بلکې پلار یادو، او همداسې اولادونه به مې یې خویندې او وروڼو یادول.

دلته نو دیوې خوا دده په ځواب کې مجبور شوم: له بلې خوا، درد اخیستی وم، داصلي پلار دمرګ، وروسته دکاکا له خوا مې دمور نکاح، د کور، ملك او مال چور چپاول ......

یعني ټوله کیسه مې ورته وکړه، ملك صیب هم په زړه ډېر نرم انسان وو، دکیسې په اورېدو یې تر ما ډېر وژړل، په عین حال کې یو ځل بیا په قهر شو. وېل یې:

تا ولې مخکې دا کیسه نه کوله، خو بیا هم چورت خراب نکړې، ته نور دهیڅا زوی نه یې زما زوی یې، زه به دڅا څه، او څه وکړم چې درپسې راشي،

خلاصه لکه څنګه یې چې ووېل، تر دې وروسته یې دلباس، خوارو، او بل هر ناز او نزاکت له حسابه تر خپلو بچیانو کم ونه شمارلم، که څه هم ما مکتب نه و، وېلی مګر ښه وم، ددې څو میاشتو په لړ کې مې مسجد او کور کې دده دبچیانو سره د درس وېلو په نتجه کې دده دبچیانو په اندازه لیك او لوست زده کړي و، په داسې حال کې چې دده بچیان په اتم او نهم صنف کې وو، دا استدا به مې مخکې له مخکې هم ملك صیب وخت ناوخت ستایلو، په دې وخت کې یې نو خپلو بچیانو ته سې پارچې جوړې کړې وې، نور یې نو دکلي له لیسې د ولایت مرکز کې دافغان ترك لیسې ته انتقالول، زما سره یې د زوی واله تر وعدې وروسته دهغه سې پارچې وځنډولې، زما په کارونو یې شروع وکړه؛ ملك صیب د منطقې برحاله ملك و، په ولس کې یې ښه محبوبیت، ښه نفوس او قدرت لرل، او همداسې په

هر چا يې ښه ناز چلېدو، په همدې تړاو يې په تول د پنځلس، شلو ورځو کې دکلي په ليسه کې په مدير صيب او استاذانو تر نهم صنفه ښه پاك اسناد راته جوړ کړل، نور يې نو سې پارچه راته جوړه کړه، دخپلو بچيانو سره سم يې د ولايت مرکز کې دافغان ترك ليسې کې شامل کړم؛ دليليه کارونه مو يې راته جوړ کړل، دلته يې هم ډېر استاذان پېژندل هغوی ته يې معرفي کړو، وخت ناوخت به يې فام راباندې کوه.

نور په دې نه يم پوه چې په ما او مزدورۍ پسې به مې بيا زما له کورنۍ ځوك راغلل وي، که به نه وي راغلي؟ خو که راغلي هم وي، دملك صيب سره يې وس نه کېدو. طبعاً ډېر بې خونده به يې ځواب کړي وي.

را به شم خپلې مخکنۍ خبرې ته مې، بلاخېره درى کالونه مې په افغان ترك ليسه کې درس ووېلو، پس

له دریو کالو له دولسم صنف نه عمومي دریم نمره فارغ شوم؛ دملك صیب یو زوی چې زما همصنفی و، څورلسم نمره شو، ها بل خو یې لا په یولسم صنف کې و، مقصد، ژمی مې د

ملك صیب په کور کې تېر کړو، پسرلی مې بیا دده په مشوره او همکارۍ کابل کې نظامي پوهنتون ته امتحان ورکړو، ځکه چې زه له بې نظمۍ او بې قانونۍ ډېر کرېدلی وم، دنظام دنوم وږی، تږی وم، ډېره مینه مې ورسره درلوده.

څه وخت ورسته چې نتایج اعلان شول، خوشبختانه کامیاب وم، نور مې نو دڅلورو کالو لپاره دلته زده کړې وکړې، د درس له پلوه مې خپله ډېر کوشش کو، مالي مرسته مې ملك صیب کوله، ان تر دې چې څلور کاله وروسته مې دیو ممتاز محصیل په حیث خپل اسناد ترې ترلاسه کړل، نور مې نو د سرحدي ځواکنو په لیکو کې رسماً دیو افسر په بڼه

دنده واخیستله، چې تر ننه دری کالونه کېږي چې
نمورېږي دنده مخ ته ورم، اوس شکر په هر څه برلاسی
یم، داسې فرض کړه چې دټول هیواد قدرت له
ماسره دی، څکه دهرې ساحې قومندان، او واکمن
مې همصنفی او ملګری ده، یعنې که وغوارم چې له
هغه خلکو مې غچ واخلم، یکه یکه یې سر په تندي
راڅورندوم، اما نه غوارم څکه تر مانه الله ج ښه سزا
ورکوي، دوه کاکاګان مې مړ دي دا خو هسې
دخدای ج حصور ته ورغلي، دریم چې ژوندی دی،
دا پوډري دی اوس یې دکابل په پل سخته کې
دکابل دسیند مرداری خوراك دي، زامنو یې
دځمکو په سرجنګ سره وکړو دوه یې له یوې خوا
ووژل یو له بلې خوا، ها پاپې نور یې لا هم دیو بل
لپاره خلاص چاقوګان جیبو کې ګرځوي، همداسې
دکلي هغه فرد، فرد چې ماسره یې ظلم زیاتی کړی،
ته باور وکړه پرودیګار سر په دنیا دوزخیان کړي،

یو غذاب نه، یو عذاب پرې نازل دی ښه په خوند کړېږي، نو ماته حاجت نشته؛ ددې ټولو له جملې یوازینی کس همدا دسیارې پلار ده چې لا هم تکړه په آرامه خپل کار او کسب کوي، ددې لپاره څه وخت له مخه ما تصمیم ونیولو، تر څو د راسره کړې هغه جفا په وړاندې یې یو ګوزار ورکړم، اما واپس ځکه پښېمانه شوم چې یو دوه بچیان یې لاواړه دي، فکر مې وکړو، که په دوه، دریو څپړو یې رنګه بدوم، دا خو مناسب نه ده، او که له منځه یې وړم یا یې د ابد لپاره بستري کوم دهغه ماشومانو سرنویشت به یې په ها خدای ناترسه کلي کې زما په شان شي، لاحول ولاقوت.... مې وویل دوه رکعاته لمونځ مې وکړو نور کرار کیناستم، څه ماویل پروردیګاره! ته پوه شه او کار دې، زما دې صبر تاته وي.

نور یې وخندل وویل:

- داسې غوړې دي ايا کومه پوښتنه دې بې ځوابه پاتې ده؟

مسکی شوم ورغبرګه مې کړه:

- شکر چې را وروسته وروسته دې کيسه سمه کړه کني نور مې دې په خوله لاس درته ايښولو، نژدې دې زړه راته چاودلی و.

خو په هر حال رابه شم دې خبرې ته چې که فام دې وي، دسيارې مسيح ته په کتلو دسيارې دپلار په وړاندې صبر دې رنګ راوړی؟

په خندا يې راغبرګه کړه:

- ولا څه ووايم!

خندا کې مې وروګرځوه:

- نه، داسې يې نه منم که غواړې چې دمبايل دې واپس صاحب شي، پاکه خبره وکړه، دسيارې هيلې او آرمانونه به څنګه شي؟

په موسکا سره يې وېل:

- ته صبر، لکه څنګه چې مسېج کې سيارې وېلي و، ها خبره يې زما ډېر خوښه هم شوه همداسې ماته هم تر ظاهر نه باطن او معنويت ارزښت لري، زه به يې دناستې، ولاړې، ځينو نورو حسابونو په اړه چې اړين دي لږ لږ معلومات وکړم، نور خو نو زه هم داشرف غني زوی نه يم (دمسکا په زياتوالي يې زمينه سازي ورته وکړه) پسې پيوست يې ووېل:

- بيا خو نو زه او ته شته يو انشاءالله. (ياران زنده صحبت باقي.)

خندل مې ورغبرګه کړه:

– قسم بل راته کوې که، همدا مخکنی صحیح دی؟

په همغه مسکي انداز يې زياته کړه:

– نه، همغه صحیح ده.

په دې خبره پسې دواړو يوه خوله وخندل او همدا مو دمجلس اخيري شوه، نور نو قريب دوې بجې وې ويده شو، تر شپه تېرېدو وروسته، سهار يې چای راسره وخوړلو، نور يې وېل: ځمه، که څه هم ډېر ورته ټينګ شوم خو ځينې اړين کارونه يې بهانه کړل، مبايل يې ورپورته کړو، غوښتل يې چې مېموري کارد ترې وباسي، وېل يې: مبايل نه وړم.

لاس مې يې ونيوو مېموري کارت استلو ته مې پرې نښوو، خندا کې مې ورغبرګه کړه:

– واچوه جیب ته ما چې داسې ډیسي مبایلونه اخیستلی له سره مې تماس نه درسره نیولو،

دی هم په خندا شو مبایل یې جیب ته کړو، دچپ لاس په منځنۍ کوته یې یوه غټه دسپینو زرو ګوتمۍ وه، د فیروزې غمی یې درلود، دا یې راویستله وېل یې:

– امم واخله خه؛ دا ډیسي نه ده.

په دې کې نو ما هم څه ونه وېل، نر غونډې مې دیو ښه ځوان یا ملګري دیادګار په ښه دخورا شوق او مینه سره ترې په ګوته کړه، ډېره ښه جوړه هم راغله؛ نور ورسره روان شوم په استادګاه مې خدای ج پماني ورسره وکړه، دی ټکسي ته وختو، زه واپس دکور په لور راروان شوم.

د یونس، سره د پورتنۍ مرکې مې پوره یولس مایشتې ووتلې، پرون یې زنګ وهلی وو، تر اولیه سلام، کلام وروسته یې وویل:

- دمیدان هوایي په سرك د(............) ودونو تالار په دریم او څلورم سالون کې زما او سیارې کوژدې زموږ د دواده مراسم لمانځي له تاسو ښاغلو او آغلو په خورا مینه، هیله ده چې تنها مو پرې نږدئ،

بلاخیر بېګاه موږ هم فامیلي ورغلو له هر اړخه ښه مستانه او رنګین واده یې برابر کړی وو.

یونس له ډوډۍ خوړلو مخکې دهوټل نه بهر دروازه کې دیوې دقیقې لپاره راسره ودرېدو په منډه منډه خندا خندا یې وویل:

- سیاره ترکیه کې وه، ولاړم دهغه څه په اړه مې ځان ښه مطمین کړ چې مخکې مې درته وېلي وو، بیا دا راغله کابل ته، ډاکتره ده، پیسې میسې لري، ها

ورځ مو دمیکرویانو په بلاکو کې یو کوړکی واخیستلو، لږ فرشو ضرف مو واخیستلو، نن نو پخیر دا معامله ده چې وینې یې، باقي دې الله ج خیر کړي، خندا ته یې څه زور ورکړو لاس مې یې ور ونیوو څېره یې شرکنده زما څېره کې ووهله نور رانه روان شو.

(پای)

محمد نعیم وردګ

Download from:aghalibrary.com